

PERŽVALGA.

Geguzės 21 d. Anykščiuose liko nušautas vietinis pristovas Orlovas. Orlovas važiavo su vienu sargybiniu iš Vidiškių į Anykščius ir juos užpuolęs burys vyrų pradėjo šaudyti. Jis bėgęs dar, nuklimpęs į pelkę, iš čia išrėpliojo ir vėl bėgo vėjamam tų vyrų; ant galo šoko į upę plaukti, bet nestengęs perplaukti, nuskendo.

Tuo tarpu kitas Orlovas, jenarolas, ką Latvijoje ir Estijoje atsizymėjo baisiais žudymais ir kankynėmis, vyriausybės tapo apdovanotas medaliais; teipgi apdovanoti ir jo aficeriai.

— Vienintelis Lietuvos lenkų progresyviškasis dienraštis „Gazeta Wileńska“ neseniai buvo liovės išeidinėt, dėl medgiško neprietekliaus; dabar jis vėl pradėjo eiti ir galima tikėtis, žiurint į redakcijos pranešimą, jis dabar turės geresnį pasisekimą.

— Geguzės 28 d. Kaune buvo laidotuvės politiškojo kalnio studento Jono Zacharevičiaus, kurs sėdėjo Kauno kalėjime 5 mėn. su višum už darbavimąsi Lietuvos Socijal demokratų Partijoj. Laidotuvių procesija, anot „G. Wil.“, buvo sujudinanti: minia susidedanti iš kelių tukstančių žmonių lydėjo su įvairioms veliavoms; buvo vainikai nuo visų socijalistiškių organizacijų ir nuo mokslievių. Ant kapinių buvo sakytos prakalbos.

— Vilniaus ir Kauno lietuviai „V. Ž-iose“ protestuoja prieš Vilniaus vyskupo Roppo žinomąjį pasielgimą su kun. Ambrozevičium. Tame vyskupo išsišokime protestuojantieji mato vyresniojo pasielgimą ant pavaldinio politiškių tiesų, „ kuriomis gali naudotis, kaip nori ir supranta, ne tik vysk. Roppas, bet kiekvienas abelnai“.

— Iš Philadelphijos (Penns.) netrukus pradėsias eiti pirmu-

tinis lietuvių kalboje „juokų ir satyros“ laikraštis p. a. „Dilgėlės“, su piešiniais arba paveikslėliais (karikatūromis). „Dilgėlės“ išedines kas mėnuo; prenumerata — 1 dol. metams (Adrisės: — Dilgėlės, 412 Siegel str. Philadelphia, Pa.)

„Dilgėlės“ išleidinės, kaip girdėt, tam tikra „Satyros kompanija“ (!), susitvėrusi Amerikoje ir Lietuvoje.

— Balandžio mėnesyje Kauno lietuviai šventė spaudos atgavimo dieną. Tam tikras komitetas nusiuntė savo pasiuntinius pas vyskupą prašyti, kad leistų tą dieną katedroje užpirkti mišias ir išgirsti prakalbą iš sakyklos. Vyskupas neleido sakydamas, kad tai busias pasirodymas, kurio jis bijas. „Įsidėmėkit! — rašo Kunigas M. „V. Žin.“: — Žemaičių vyskupas valina tuščių pasirodymų, jeigu lietuviai Lietuvoje — savo senobiniame Kaune — pradės brangiąją tautos atgimimo dieną nuo Dievo žodžių maldos namuose!“

„Liet. Ukininkas“ paminėjęs tą atsitikimą, sako: „Iš tos visos žinios tik vienas dalykas dziugina: tą Žemaičių vyskupo pasielgimą papeikia patys kurie- ne kurie Žemaičių vyskupijos kunigai, bent pirma apie ją laikraščiams pranešė ne kas kitas, kaip tik kunigas M.“

— „Tiesos Draugas“, Amerikos lietuvių liuteronų laikraštis, eimanuoja, kad lietuviai iš Didžios Lietuvos, kaip katalikai teip ir „laisvamaniai“ ir jų laikraščiai, ignoruoja „T. D-gą“ ir abelnai nenorį turėti ką nors bendro su lietuviais-liuteronais.

„Nekurie (laikraščiai), — rašo „T. D.“ N7, — ne riubrikoje naujai išėjusiųjų raštų nenor patalpinti. Mat „Katalikas“ su „Žvaigžde“ bijosi liuteronizmą praplatinti, o tautiška-mokliškai-laisvamaniški laikraščiai neužkenčia,

kad „Tiesos Draugas“ yra religiškas laikraštis. Bet tiems mūsų „patrijotams“ katalikams ir progresistams ar tiek terupi liutuvystė, ar jie nesupranta nuomonių lietuvių liuteronų. Jie apimti partijiškumą, visai ne nesirupina apie tautos pakelimą, bet tik vien apie savo partijas. Tokie tai mūsų „patrijotai“.

„T. D.“ turbūt neapkenčia „partijiškumą“ kaipo politikos apsiereiškimo, — taigi norėtų tautystę kelti nepaisant ir ne kliudant politiką. Jei teip tai „T. D.“ klysta.

Isz Lietuvos.

Kas girdėt Lietuvoje.

Malonu yra žinoti broliams lietuviams, gyvenantiems Amerikoje ir kituose svetimuose kraštuose, kas girdet savo mylimoje gimtinėj šalyje — Lietuvoje. Čia nekalbėsiu kokią kelionę turėjau iš Amerikos per vandenį ir kitur; apie tai visi, kurie važiavę, žino. Pradėsiu, kaip man ėjosi per rubiazių: — Atečiau ant V-io kameros ir pats pasidaviau, mislydamas, kad po caro maniferto jau nors pareit į savo Tėvynę liuosai galima. Apsirikau: mane iškrėtė, kaip prider caro tarnam, ir radę anglišką knygą (ką man buvo davus Ž. pasiskaityt delei nuobodumo), sako: „Knygų neštis nevalia; išnešk į Prusų pusę ir sudraskyk, o kad ne, tai aš išmesiu!“ Leidau jiems išmest... Uzmokėjau 4 r. 50 k. už rubezių ir mislijau — bus viskas gesai. Ale kur tau! Atvedė į gmino kanceliariją čia mane areštavo. Na, ir bučia ėjęs per kozus, jeigu ne pažįstami geri žmonės, kurie mane išgelbėjo....

Kas girdėt Lietuvoje, da ne per daug žinau. Kiek patėmijau, kiek nuokitų išgirdau — truputį parašysiu.

Policija iki šiam laikui baisesiai siuto, da ir dabar nedaug apsisotojo, — gal pailso? Ne! Zvėrys niekad nepailsta draskydami savo auką. Vieniems stogus visus nuplėšė bejiškodami „cicilistų“ ir ginkų, kitiems karėiviai grudus ką nesušėrė, tai sumaišė vienus su kitais, dar kitiems pinigų, dešras, kumpius ir lašiniai, „raštavojo“... — ir teip bėgalo.

Bartininkuos yra 5 žemsgariai; juos turi gminas užlaikyti ir sargybą duot: patys ukinikai turi juos sergėti ir, žinoma, važot kur tik jie panori.

Apie kunigiją galiu pranešti, jog didelė dalis Lietuvos bažnyčių paversta į urvus žandarų ir šnipų. Nieks tiems kunigams daugiau nerupi, tiktai „sicilistai“ ir koku būdu juos išnaikyt. Per išpažintį klausinėja: ar ne priguli prie socijalistų, ar neskaitai kokių knygų „priešingų bažnyčiai; draudžia skaityt „Lietuvos Ukininką“ ir „V. Žinias“; klausia vardo, pravardės ir iš kur, ir tt. Vilkaviškio apskrityje, ypatingai Gražiškių kunigai labai karšti naikytojai socijalistų. Bažnyčioje daugiau nieko neišgirsi, kaip tik apie socijalistus, giria caro valdžią ir liepia ją garbinti ir pats garbina. Iki š olei prisidingėjo nedėdieniais po sumai pagarbinti carą, tą atlikdavo anksti rytmečiais, visiems dar miegtant. Dabar jau po sumai rėkia visa gerkle: „Cebe boga kvailemi“. Jeigu teip eis toliaus, tai neužilgo pamatysime nekuriuose bažnyčiose didžiamjam altoriuj caro (Mikės) paveikslą....

„Žaltinį“ (teip daugelis vadiną kunigų laikraštį „Šaltinį“) kunigai brukte bruka žmonėms į rankas. O ten „cicilistams“ duoda vejo.

Revoliucija eina savo keliu. Ne kiek siutimas caro tarnų nenumalšino jos dvasios. Revoliucionierių skaičius nes-

mažina. Priešingai: vieną paėmė, 5 į jo vietą stoja. Šiandien revoliucijos darbas plačiai slapta varomas, caro valdžia baisiai apsirinka, mislydama, kad „nepakainuosius“ jau visus išgaudžius.

Revoliucijos darbą Lietuvoje, kiek teko patėmjt, varo „Lietuvos Socijaldemokratų Partija“. Dalina ir mēto atsiskaukimus ir visokias L.S.D.P. knygeles ir laikraščius „Darb. Balsą“, „Darbininką“ ir kitas partijos išleidžiamas. Kas sykių susitveria daugiau kuopų, ir — ginkluojasi. Matomai, kad amerikiečių sudėtos aukos neina niekam į kišianius ir nemėtomos kur nereik.

Kiek patėmijau dabar revoliucionieriai ginklus labai saugoja vien tik apsigynimui nuo caro bernų, ir nė kulkos ant niek neleidžia.

Todėl broliai amerikiečiai, nesigailėkite aukų, aukų ko daugiausiai. Mēs tik ginklų reikalaujam apsiginti nuo cariskų galvažudžių!

Buvęsis Amerikoje.

Iš Kauno gubernijos laiš-
kai į Ameriką, rašyti balandžio 30 d. (Prisiuntė F. B. iš Pittsb. Pa.).

I.

Mieli draugai!

Visupirmu linkiu jums geros sveikatos ir viso gero ir aprašysiu savo vargus.

Mane paėmė Skaisgirij ir atvežė į Joniškį pas O tri a d o n a č e l n i n k a, o vakare pradėjo lupti su nagaikomis kiek jie norėjo. Antrytojaus nuvežė į Zagarę, iš Zagarės į Kropus ir iš Kropų į Šakiną, iš Šakinos į Gruzdzius, o Gruzdziuose vėl lupo mumis po antrą kartą. Į Šiaulius nuvežė vos gyvus į didį kalėjimą 85 žmones. Mane suėmė 12 sausio, o į Šiaulių kalėjimą nuvežė 23 sausio.

Mane apkaltino dėl daug monopolijų ir dėl krasos ir dėl popierių ir dėl uriadninko, kur nušovė Joniškyj. Mane palei-

do iš kalėjimo 13 kovo, o 19 kovo vėl paėmė ir vėl paleido 24 balandžio.

Mieli draugai, gelbėkite mane iš tų prakeiktų vargų ir prašau bučiuodamas jums abudu atsįsti man šifkartę, kad aš galėčia nuvažiuoti pas jus, ba man eina labai blogai ir negaliu gyventi, niekur neleidžia policija, o išvažiuoti negaliu niekur, ba neturiu pinigų. Mieli draugai atsįskite šifkartę man. Kaip aš nuvažiuosiu pas jus tai tada jums atiduosi su dideliais procentais. Aš dabar slapstausi po kaimus ir pas kitus draugus, o policija labai smulkiai jieško manęs, ba jie paleido mane prasiziurėje, o dabar nori vėl suimti.

Sudiev, mieli draugai, pasilikite sveiki ir linksmus. Laukiu nuo tamstų greitai laike atsiunčiant šifkartės.

II.

Balandžio 26 d.

Mielas broli P., rašau tau šita laiškėlį ir sveikinu tave širdingai. Tėtė ir mama, Julijanas, Antanuks ir Aleksuks — visi linkime geros sveikatos ir daug labų dienų...

...Mus išleido (iš kalėjimo) 18 kovo, o tėtė 22 kovo. Dabar esam sveiki linksmus, atkentėjom savo vargus. Buvant mums kalėjime nebuvo mums taip liudna, susiedavom su draugais. Tikta kaip su areštavojo, tai labai baisu buvo. Tuo mus nuvežė į Pašvitinį prie a t r i a d o. Vaziavom su atriadu į Kriukus į dvarą, subuvom 2 paras ir vaziavom į Joniškį; čia subuvom vėl 2 paras ir mums pasakė, kad važiuosim į Šiaulius. Mēs pradziugom. Ir mama paliko linksmą, ba labai bijojom, kad su atriadu nevažiotų po kitus miestelius. Išvažiuodami į Šiaulius, padėkavojam Bartkui (šnipas išdavikas. Red.) už g e r a jo storonę ir pasakėjam sudie, ir jis nusiėmė kepturę prieš mus. Labai daug

buvo žmonių ir šnipų, 2 šimtai dragunų stovėjo ant rinkos, o mēs, linksmi išvažiuom. Kalbėjo, kad mēs šnipam liežuvius rodę, išvažiuodami. Dabar visaip žmonės kalba ant mūsų, kaip tik išmano, o mēs viską pakelsim tvirtai...

Mama tai labai nusirupino. Pamislyk: viena pasiliko. Jai tai už visus blogiau buvo, alką padarysi. Kai du mėnesiu atsedėjo tėtė, ta buvo paleidę. Tik 2 dienas tebuvo namieje ir vėl suareštavo ir išvežė į kalėjimą, na ir vėl mamai bausis širdies skausmas. Visaip žmonės kalbėjo, sakė — dabar tai (tėtė) nebepareis, ale ir vėl parėjo.

...Gal dabar nebeims, jau atsibodo valdžiai, jau baigleisti iš kalėjimų. Šiaulių kalėjime buvo 280 politiškųjų, dabar tik 60; gal ir tuos greitai paleis. Da Bartkus žad mumis vėl pasodį į kalėjimą, kad mēs jį šnipu vadinam. O ant jųsy tai vis mislija, kad da tebesat kur pasislėpę. O dabar kai išgirdo, kad išvažiuot į Ameriką, tai pristavas sako: „lai jiems Dievs paded, dabar busim spakainus“... Mat jie mislija, kad daugiau tokių narsių vyrų nebebus...

Dabar aprašysiu baisų atsitikimą. 21 kovo į Meškučius atėjo 3 studentai iš Šaulių ir įjė į monopolį paėmė 7 rub. ir biskį degtinės sudaužė. Monopolčikas pradėjo šaukti vyrus. Jie išbėgo. Du iš jų užmušė, 1 da gyvas paliko...

Sudiev, pasilik sveikas ir mēs pasiliekam sveiki ir linksmus. *Viktorija B.*

III.

Mielas broli Petrai.

...Joniškiečius visus paleido iš kalėjimo, tik Dumbravčką buvo paleidę, bet po 3 dienų vėl paėmė. Joniškyj atsirado daug šnipų, kurie prirodo, buk jis nušovęs tą apicierių Joniškyj. Jo teismas bus 10 gegužės. Teis kariškas

teismas. Baltraus teismas buvo 2 gegužės. Buvo pasmerkę pakarti, bet advokatai išteisi- no. Dabar nuteisė 1 metus į Šiaulių kalėjimą. Sėdi laisvai, galima susieiti ir pasikalbėti ir valgio paduoti. Ant D-ko šnipai turbūt nieko neprirodys, ba bijo kulkos; turbūt išteisijs.

Viktorija, Julė, tetulėnas ir visi po 3 mėnesius atsedėjo; dabar visi laisvi.

Naujienos pas mus tokios. Žemsargiai elgasi zveriškal, biauriau kaip dragunai: užmuša daug visų nekaltų žmonių. Valdžia kas kart vis biauriau elgias. Žmonių visa viltis atidėta ant dumos, bet iš dumos niekas neišeis.

...Pas mumis pavasaris labai grazus, šiltas ir kvietkos labai puikiai žydi, tikta nu- liudę, kad jas žmonių kraujais laisto... Meškučiuos buvo toks atsitikimas. Šiaulių gimnazijos 3 mokiniai nuėjo į Meškučius apsiginklavę į monopolį ir pareikalavo pinigų. Radę tikta 7 rublius, ėjo ant Šaulių. Monopolčikas pradėjo rekti, kad jam paėmė 5 šimtus. Žmonės pasivijo ir du užmušė ant vietos, o vieną da gyvą palikę atvežė į Šiaulius. Dabar išgijo. Tai tokios pas mus naujienos. *Julijonas.*

— „Naujoji Gadynė“ paduoda ir pravardes augščiaus minėtų gimnazistų: Montvila ir Gutauskis — VI klasos, abu 19 metų, ir Petronaitis VI kl. — 16-kos metų. Du pirmutiniai pasimirė.

„Mirdamu — rašo „N. G.“ — nė vienas neprisiėmė kuni- go, ir Meškučių dvasiškija neprisiėmė jų lavonų į kapines ir palaidojo kazikur pelkėje. Petronaitį, smagiai sumuštą, apstatę didžiausia dragunų sargyba, nuvežė į Šiaulių kalėjimą. Teismo tardytojas pasipriešino tokiam zveriškam policijos pasielgimui ir Petronaitį atidavė tėvams. Tasai atsitikimas sujūdino visus šiaulie-

čius. Iš pradžių visi metė kal-tybę ant vietinių lietuvių soci- jaldemokratų organizacijos, visi užė, kad toji organizacija pasiuntusi apiplėšti monopolį. Paskum pradėjo kaltinti ir Bundo (zydų) ir Rusijos soci- jaldemokratų darbininkų par- tijos organizacijas. Pamatin- giau tą dalyką ištyrus, pasiro- dė, kad tų vaikinių joki organi- zacija nesiuntė. Nežinia, ką butų sakę mirusieji, bet Pe- tronaitis tardytojui ir savo draugams sakė, kad joki orga- nizacija jų nesiuntusi. Miru- sieji, kiek teko patirti, prie jo- kios organizacijos nepriderėjo. Kaip pasakoja apie mirusiuos jų draugai, jie buvę žmonės lengvo budo, ir jiems kuo- ma- žiausia terūpėję revoliucijos dalykai”.

Senapilė (Suv. gub.). 16 balandžio čia naktį ištiko baisi audra su žaibais ir perkunija. Tą naktį ant plento iš Senapi- lės į Vilkaviškį perkunas su- daužė 11 telegrafo stulpų. Ka- zokai iš Senapilės tuojau šoko žiūrėti, kas stulpus išvartė, bet pamatę, kad tai ne „cicilikų” darbas, rusčiai pažiūrėjo į juo- duojančius debesis. Kazikas dabar bus nubaustas už tą darbą? Apie 9 sausio ant to- paties plento buvo išvartyta apie 120 stulpų—per 9 varstus nė vieno neliko. Tuomet nu- baudė tuos, kurių žemė priei- na prie plento. Už kiekvieną nupiautą stulpą liepė užmokėti po 5 rublius.

Ypatingas perkuno prielan- kumas „cicilikams”: jis sutru- pino ne tuos stulpus, kurie buvo išvartyti žiemą, bet nau- jus, visiškai „cicilikų” nelies- tus.

— 1 dieną gegužės Senapi- lėje ir jos apylinkėje buvo praplatinti 1 gegužės atsišau- kimai L.S.D.P. ir vietinės jos organizacijos. Su atsišauki- mais suimtas 15 metų vaikas Bukoveckas. Vyresnysis sar- gybinis suėmęs jį, žadėjęs nu- šauti, jei nepasakysias, iškur-

gavęs atsišaukimus. Bukavec- kas buvo paleistas už 300 rub- lių kaucijos, bet kelioms die- noms praslinkus, vėl jį suėmė ir nuvezė į Kalvariją.

(„Naujoji Gadyne”)

Caro ir kunigu valdžia.

Brangus drauge: — Seniai, seniai rašiau tau...., bet do- vanok, nes užimtas baisiai dar- bais. Šiandien nutariau para- šyti tau keletą žodelių. Daug galima butų visko prirašyti, bet man neužteks tam nė laiko, nė prisirengimo. Šiandien mūsų visuomenė pergyvena laikus revoliucijos su jos baisumais ir pasekmėmis. Galima but parašyt didelią istorišką chro- niką, ką pergyveno Lietuva. Bet tą gali kiekvienas pasiekti skaitant laikraščius, o gal ir atsiras „ranka kuri panorės tą padaryti”... Akyva šiandien- tas, kad laike revoliucijos vi- suomenė perskilo į dvi dalis ir stojo aktyviškai kovan tarp savęs: pirmiečiai ir atgaleiviai. Prie pastarųjų pirmų—pirmiau- siai priguli kunigai; jie šian- dien yra paramai valdžios, pa- ramai senojo režimo (regime); jie stoja kovon su sociališkomis idėjoms, kurios šiandien užima pirmą vietą gyvenime žmoni- jos. Jie griebiasi visokių prie- monių kovoje, jie užsiima biauriu apšmeizimu, melagin- gu iškergimu revoliucionierių troškimų. Bet veltu: savo biauriais pasielgimais ir moki- nimu nustos autoriteto tarpe žmonių. Jie šiandien turi organą savo propagandai — „Šaltinį”. Visiems, kaip įmanydami jį bruka, o visus kitus laikraščius ir knygas — liepia mest ugnin. Bet veltu! Męs šiandien turi- md viešą laikraštį — „Naująją Gadyne” — kuri savo narsumu ir teisingumu davadų sumuš- priešus. Ypatigai šiandien męs to sulauksime, nes veiki- me socialdemokratų persimai- nė taktika, ir daug gabių ir

mokytų vyrų prie to prisidėjo. Žinias visokias, aš mišliu, gali rasti vietiniuose laikraščiuose, bet bėgis ir likimas revoliuci- jos neišsiaiškino, atpenč, dar laukiame svarbesnių atsitiki- mų....

.... Be to, kad parodyti tau kiek „gero” atneša privestinas įstojimas kuniguosna, čia pa- duosiu ištraukas iš poros laiškų vieno mano draugo kuris, per kunigų įkalbėjimą tėvams, papuolė į seminariją. Gali tuos laiškus paduoti laikraštini- kaipo puikų argumentą šian- dien atsitinkančių dramų... Aš mišliu, visi paskaitys jį su žingeidumu. Štai jis:

„S..... — Mielas drauge: — Duodu tau žinoti, kad aš jau seminarijoj. Prašau Ta- vęs, drauge, buk toks geras ir išpildydamas mano prašymus, padėk konogreičiausiai išsi- sukti iš to prakeikto kalėjimo... Tu negali suprasti, kaip man sunku yra šios dienos praleisti. Man rodos, kad man nė saulė nešviečia, ach bėda!.... Bro- lau, kad aš imčiau pasakoti seminarijos uolybes, tai jau dabar reiktų kelių dienų laiko, o kas tada bus, kaip aš pabu- siu porą savaitių, tada negali- ma butų patalpinti į „V. Ž.” per mėnesį... Štai paduodu vieną straipsnelį iš mano gy- venimo seminarijoj. Mat čia duoda labai menką valgi, antai: rukštų pieną, kopustus, jaučio plėvių (blėkų), ryžių ir duonos šmotelį. Gyvastį palaiko tik vieni papirosai, bet ir tų tan- kiai netenki ir kiek turi tai ir nešiojiesi su savim. Vieną kartą, kada visi klerikai klu- pojo pas altorių (žinoma—ir aš drauge su jais), išpuolė man iš po sutono portsigaras. Tą patėmijo regensa. Na ir teko man už tai nuo jo... Visi kle- rikai seminarijos — ypač vy- resniejie — vaikščioja pasipu- tę iš unaro, lyg pažeboti, net lenkis iškelio jam. Tegul juos galas, nenoriu nė žinoti jų...”

Antrame laiške rašo štai ką:

„S..... — Utarninkas. Mielai draugai: — Neišpasakytai dė- kavojau jums už laišką, kuris mane suramino. Juo ilgiau būnu toj „Dievo avinyčioj”, juo didesnę jaučiu neapykantą ant tų dievo tarnų — lupikų, kurie dešimtį kartų per dieną bėga koplyčion ir puola prieš visagalintį. Štai kas vieną kartą atsitiko. Nuvėjom mu- du su kitu kleriku į koplyčią mokytis žaisti ant fisharmoni- jos. Jis pradėjo žaisti, o aš švilpti su lupom. „Ką tu da- rai, — tarė jis man, — ar neži- nai, kad čia yra sanctissimum?” O aš atsakiau: Tegul tave per- kunas trenkia su tavo sanctissi- mus, ir tuom pasibaige mūsų mokslas. Nedėlioj buvo pas- mus atlaidai, delto regensa lie- pė išduot mums „geresnius” pietus, ne kaip visada (balių). Buvo geras „balius:” davė po dvi porciji kopustų su morkom ir ryžių užsigarduot ir pridurė da, jai gerai mokšimės tai duosias ant Velykų po 2 kiau- šiniu atsigavėt. Ar žinot drau- gai! kad aš bučia toks galin- gas kaip tas Dievas tai aš liep- čia perkunui trenkti į tą „per- fugium asinorum” (asilų kutę), kad ją nutrenktų į peklą, kuri yra, pagal nuomonę kunigų — mokslinčių, viduryje žemės. Vaikščioju po kambarį ir grie- žiu dantimis žiurdamas į tuos kraugerius, lupikus, žmonių temdytojus... O, nenoriu ma- tyti nė po akių savo... Tan- kiausia jie apsuka galvas pa- sakodami kas diena apie „pa- karą” ir šventuosius, bet man jau nieks negelbės. Kremta jie mano sveikatą drauge ir tėvų kurie neišmano, ką klau- so tų kunigų. Žinot broliai, kad aš bučia gavęs rodą su tėvais, bet tie kunigai įkalė į galvas tėvams. Mano tėvų su- tartis buvo leisti mane į gim- naziją. Sudiev!”

Tai žiurėk drauge kas de- dasi po visus kampus. Netik svietišku mokslų, bet ir dva- siški jau pradeda neapkęsti

savo skriaudėjų. O, tik šviesiaus švieski mokslo saulute, o šnyks visi naktiniai paukščiai iš šios pasaulės!

Perkuno Ožys.

Dėlei straipsnio „Ar reikia moterims duoti balsavimo tiesą“.

„Vienybėj Liet.“ N.22 šių metų ponas Laisvas rašo po augščiaus minėtu antgalviu, kad moterims negalima duoti balsavimo tiesų, nes jos tamsios budamos ir daugiaus remdamos kunigus, nubalsuotų ant urėdų kunigus ar daugiaus kunigų šalininkus ir tt.

Užmeta, kad moteris negalima laikyti lygiomis su vyrais, nes jos nė vietų užimti negali tokių, kaip vyrai; ir jog yra tamsios, dėlto joms negalima duoti nė lygybės, nė liuosybės, tokios, kaip vyrams.

Kad moters tamsios, ypatin-gai lietuvės, tai to negalima užginčyti, bet kas tam kaltas? Praėjusiuose laikuose moters buvo daugiau vergėmis ar tarnaitėmis vyrų, negu jų draugėmis. Mokslas joms buvo neduodamas, nes iš jų kunigų negalima buvo padaryti.

Mazos ir paugėjusios nemo-kinamos nieko daugiaus, kaip tik apie zenybas, teip, kad iš jų nieks negalėtų būti, kaip tik mašina kudikiams gimdyti. Šandien nuo moterų nėra reiki kalaujama daugiau, kaip tik ką jos turi ar moką.

Moteris yra lygus žmogiškas sutvėrimas kaip ir vyras—turi tokius pat jausmus, tokia pat širdį ir tokią dušią kaip ir vyras; lygiai yra teismo tesinama, kaip ir vyras. Dėlto turi turėti ir balso tiesą tokią, kaip vyras. Teip gi, bunant viena iš dviejų pusių visos žmonijos, moterims priguli ir legislatura ir tiesos, kurios apeina žmoniją.

Užgynimas moterims lygių tiesų lagislatoroj, tai yra nedavimas lygių tiesų pusei žmo-

nių veislės.

Uždėdant lygius mokesčius moterims kaip ir vyrams, o neduodant joms lygių tiesų prie reprezentavimo, tai tyronybė. Teip gi, jeigu mes norime, kad moters būtų lygios draugės vyrams, o ne tarnaites turim joms duoti lygybę.

Jeigu moteriai vaikai tiek priguli, kiek vyrui, motina turi turėti lygią tiesą, kaip ir vyras, prie balsavimo dėl padavimimo tiesų, lypstančių jos vaikams.

Paimkim moterį dirbančią dirbtuvėse. Ji dirbus tiek jau laiko, kaip ir vyras ir gal tiek padarius, kiek vyras (o mažesni užmokestį gavo), pareina namo ir turi dirbti stubos darbą arba apie vaikus ka nors veikti, kuomet vyras jau buna liuosas, sau pypkę paruko, alaus išsigeria ir gali išvažiuoti kur ant parodų, pagauti šviežio oro, arba kitokioms gamtos nandomis gėrėtis. Duokim joms mokslą, duokim joms padirbėti, bus ir fiziškai stipresnės ir mokytesnės. Kaip senovėj, teip ir dabar mes randame, nors retai garsių ir karzygiškų moterų; jeigu galėjo but tokių po vieną, tai gali but ir daugiau.

Vyrai nelabai daug augščiau stovi pakilę netikėjime, kaip moters, nors jiems proga yra didesne, negu moterims.

Kad moters gali suvartoti balsus teip gerai, kaip ir vyrai, tai matyt iš to, kad yra moterų ar merginų unijos ir jos teip pataiko daryti straikus ir mušti skebus, kaip ir vyrai, ir nubalsuoti sau viršininkus. Moterims yra duotos tiesos balsuoti Naujojoj Zelandijoje, ir, pagal aprašymus, galima spręsti, kad laiminges nė šalis yra, negu kokios kitos šalys ant žemės globuso. Ir tykiaus atsilieka balsavimai, negu ten, kur tik vienų vyrų viešpatauja balsavimas.

Marė L.

Iš II-ojo Susivaziavimo LSPA.

Susivaziavimas buvo Brooklyne, N. Y. 10—11 d. berželio. Delegatų susirinko 42 ir beveik kita tiek ne delegatų draugų ir šiaip svečių. Visiems susirinkusiems buvo leista dalyvaut diskusijose, tik balsavimo tiesą tai turėjo vien delegatai, kurie buvo pažymėti raudonomis kokardomis ant krutinės...

Susivaziavimui vesti buvo išrinktas J. Širvydas prezidentu; protokolų sekretoriumi A. Bernotas, jo pagalbininku J. Baltrušaitis. Presos komisijon išrinkta dr. J. Želviene ir K. Rutkus (komisijos uždavinys — paduoti žinias apie susivaziavimą į laikraščius; todėl čia tik dalį tų žinių paduodu).

Pirmą dieną mažai kas buvo svarstyta, tik perskaityta laišakai, telegramai (vienas telegramas buvo nuo L. S. D. P.), atsiųstieji įnešimai; I-ojo susivaziavimo atskaita; raportai C. K-o (knygiaus ir fin. sekretorium raportų nebuvo). Popietinė sesija tą die pasibaigė apie 7 val. vakare. 8 val. vak. prasidėjo teatras, dainos, ant galo šokiai — toje pačioje salėje.

Antrą dieną (panedėlyj) buvo svarstyta daug įvairių klausimų. Sesijos pasibaigė 9 val. vakare. Keletą svarbesniųjų nutarimų čia paminėsiu.

Organizacijos vardas paliktas pats: „Lietuvių Socialistų Partija Amerikoje“. Mėnesinis mokestis pakelta nuo 20c. ant 25c. kiekvienam organizacijos šnariui, kurie už tą mokestį gaus savo organą „Kovą“ ir L.S.D.P. organą „Darb. Balsą“. „D. Balsą“ priimta už antrąjį organą dėlto, kad L. S. P. A. pripažįstą reikalą palaikyti artymus santikius su L.S.D.P. ir gerai pažinti jos politiką (tas yra formuluota tam tikro rezoliucijoj).

L. S. P. A. šiuo tarpu lieka kolei atskira ir nepriklausoma organizacija, bet rinkimuose

rems savo balsais „Socialist Party“ kandidatus. Charterio klausimas lieka iki III-jam Susivaž. Išrinktas tam tikra „Charterio komisija“ kuri išaiškis tą klausimą — kaip, kur ir nuo ko išsidirbti charterį. Charterio komisijon įeina 3 ypatos. A. Stanelis, Newark, N.J., J. Želviene, Plymouth, Pa., ir J. Perkunas, New York, N.Y.

Centro Komitetan išrinktos šios ypatos: organizatorium A. Petratis, Chicago, Ill.; susinešimų sekr. K. Rutkus, Providence, R. I.; finansų sekretorium P. Bukšnaitis, New York, N.Y.; izdininku T. Andziulaitienė, Philadelphia, Pa.; knygium A. Bernotas, Philadelphia, Pa. Redaktorium J. O. Širvydas.

Konstitucija, programą, persikėlimo kortas ir mokesčių blankutes nutarta išleisti atskirioj brošiurėlėj (po vienais apdarais). Programui, konstitucijai teip gi ir rezoliucijai apdirbti susivaziavimas paskyrė komisiją iš penkių ypatų, — įsekmui: A. Žagaras, dr. J. Želviene, J. Baltrušaitis, J. Grinius, K. Rutkus. Komisija pasiliko po susivaziavimui Brooklyne lig tolei, kol neatliks savo uždavinio.

Išrinktas iš 11 ypatų „literatiškasis komitetas“, kurio uždaviniu bus pagaminimas „Kovai“ raštų.

Sosijalitiškąją literaturą kuopos pačios parsitraukia iš kur nori, bet susivaž. pataria su tuo reikalu kreiptis prie L.S.D.P.-jos amerikinio literaturos agento, J. Širvydo.

Rajonų organizacijos (kelios kuopos) renkasi savo organizatorių; visą organizavimo darbą suziuri centro organizatorius.

Susivaziavimas pripažino reikalą spaustuvės turtų surašymo. Ta atliks draugai iš 1-mos kuopos, ir toliau ves nuoseklų skaitlių.

Nutarta siųsti po vieną de-

legatą ant amerikony „S. P.” konvencijų.

Alga zecerui pakelta lig 9 dol. per savaitę; redaktoriui palikta ta pati.

III-ąjį Susivaziavimą nutarta atlikti tą nedėdienį prieš gegužės 1 d. Waterbury, Ct.

J. Baltrušaitis.

Škotijos Lietuviams.

Malonus broliai! Gal ne vienas gavom ir gaunam laiškus iš Lietuvos. Nieko nesigirdi daugiau, kaip tik liudnos naujienos! Pilni kalėjimai prikimšti mūsų brolių ir seserų. Buna jie uždaryti tamsiuose drėgnuose urvuose, visai be jokios kaltės; kur tik kas liežuvį pakišo, carberniai tuojaus jį ima mušti, valkiot ir įmeta į kalėjimą! Mūsų moteris, seseris kazokai ir kiti šunbroliai visokiais budais kankina...

Negana to, sulūžusią grintelę uždega ir palieka našlaitės su mažais vaikėliais da didesnį vargą vargti. Žodžiu sakant—haisi kova dabar eina po savo budelio valstybę! Vienok, kaip mes žiurime į tą kovą? Daugelis mūsų renka aukas ir aukauja pinigais, nes negalime kitu kuo paremti tą mūsų brolių kovą už žmonijos liuosybę. Bet neretai girdėti Škotijos lietuvius sakant: mes, girdi, tiem prakeiktiem cicilistam neduosim pinigų! Ba jie, girdi, rubavoja po Lietuvą!

Ne! — mieli broliai! — socialistai nerubavoja!! Spiaukit į akis tokiem melagysčių skelbikams! Socialistai kovoja tik prieš tuos ką teip ilgus laikus mus aprubavoja visiems matant, ką skriaudžia mus visus ir persekioja, socialistai kovoja prieš caro valdžią ir visų skriaudikų — ponų galybę. Caro vadžia su visais ponais-kapitalistais stengiasi nuslopinti revoliuciją, ir delto jie apskelbia, tankiai su kunigų pagelba, buk socialistai ruba-

voja žmones. Socialistai arba socialdemokratai yra tikri revoliucionieriai ir jie griauja visokią vergiją ir priespaudą ir nori įvykinti tikrą laisvę ir lygybę. Visi, kas tik trokšta Lietuvoje laisvės, visi labiausiai suskriausti — darbininkai glaudžiasi po socialdemokratų partijos raūdona vėliava ir kariauja prieš budelišką caro ir kapitalistų valdžią! Nerubavoja, ne! Todėl, mieli broliai, nepaisykit ant kokių ten tauzijimų, ir padėkit kovot mūsų broliams, socialdemokratams, šelpdami juos pini gais.

Gal mislijat, kad aš tik kurstau, o pats neprisidedu prie tos šventos kovos?! Ne, broliai, kiek galiu aš ir stengiuosi paremti tą kovą, nes tai mūsų visų priedermė.

Leidžiu drukuojamą mašinukę ant lioterijos (numerijų) ir visą tą pelmą skiriu revoliucijos reikalams, — nesinaudosiu nė vienu skatikėliu! Išėjus mašinukei bus atskaita paduota „Vienybėj Liet.”; pinigų surinkęs pasiūsiu L.S. D. P. atstovui J. Lizdeikai (26 Gray str. Silvertown, E. London). (Mano adrisas): K. Kundrota, 2 Blich—Bldg Mossend E. Scotland.

Politiszkos žinios. Maskolijos revoliucija.

Vienas kareivių-pėkštinių pulkas Poltavoje sukilo prieš valdžią. Priežastis sukilimo buk ta, kad valdžia peritą rudenį prizadėjus kareiviams daug palengvinimų, dabar neišpildo. Sukilusieji kareiviai apleido kazermes ir padarė viešą susirinkimą ant vienos rinkos. Policija ir saujalė ištikimų kazokų nieko negali daryt prieš sukilėlius. Pilicmeisteris buvo išėjęs juos numalšyt, jie patiko jį su šuviais, bet tik jo palydovas kazokas

liko užmuštas. Ant to susirinkimo buvo delegatų ir nuo kito pėkštinių pulko ir nuo artelerijos brigados; tie delegatai prizadėjo prisidėti prie sukilimo. Kareiviai grįždami į kazermes muše kur sutikę policistus ir žandarus. Charkuvoje (vidur. Mask.) teipgi sumišo vienas kareivių pulkas. Valdžia jį uždarė kazermėse, apstatė didele sargyba, grasina kiekvienam smerčiu, kas artis prie kazermių. Iš kitų didžiųjų miestų, kaip iš Kijevos, Odesos, Maskvos ir Sevastopolio—teipgi praneša apie kareivių smarkavimą prieš valdžią. Kuomet kareiviai kyla, Poltavos gubernijos dvarponiai kasdien siunčia gubernatoriui telegramus, prašydami tai čia, tai tų atsiųsti kareivių muškams numalšyti, kurie nori atimti iš jų žemę. Ir kitose gubernijose kaimiečių bruzdėjimas eina smarkyn.

Duma įtužo ant valdžios už nužudymą 8 darbininkų Rygoje; kaip išaiškina, 6 nužudytieji visai buvę nekalti, tik baisiom kankynėm priversti prisipažinti prie to, ko nepadarė; teip tankiai atsitinka.

Siedleco miesto (Lenkijoje) prezidentas tapo užmuštas, gubernatoriaus kanceliarijos viršininkas mirtinai sužeistas, o policijos sekretorius gavo sunkią žaizdą. Pasikėsėliai terroristai paspruko.

Kutais'e (Pietų Rus.) du bajorijos maršalgos (viens iš jų Šarpkovskij) užmušti ir pasikėsinta ant teisėjo. Rygoje užmuštas baronas Kampenhauzen, jo pati kiek sužeista. Pasikėsė jų pačių tarnas, kurs pats nusizudė, kada jį norėjo areštuot.

Astrachaniuje (Pietų Rus.) vienam viešam darže buvo susirėmimas publikos su policija, kurią pirmutinė apgalėjo, tik kazokai, po smarkių muštynių, išvaikė. Iš minios 17 ypatų liko sunkiai sužeista, kazokų 4 sunkiai sužeisti o 50

lengvai. Žmonės buvo pasiginklavę revolveriais ir akmenimis.

Baltstogėje ketverge buvo baisios žydų skerdynės, kurios prasidėjo delto, kad einant pravoslavų procesijai per miestą, apvaikščiojant Dievo kuną, kas zin kas metė bombą, kuri sužeidė popą ir da kelias ypatas. Gandas pasklido buk bombą metęs žydas, tad ir pradėjo mušti žydus, daužyti jų krautuves deginti namus ir tt. Teip ėjo per visą dieną, policija nieko nesikišo. Tik dumai pareikalavus, ant vakaro telegramas iš vidaus ministerijos prisakė apmalšyti; tad kariumenė tapo pašaukta, kuri ir apstabdė žudynes. 6 tūkstančiai žydų girioj gyvena kariumenės saugojami. Visas miestas užimtas kareiviais, kad neatsinaujintų muštynės. Pėnyčioj iš Minsko telegramas praneša į Peterburgą, kad valdžia buvo gavus persergėjimą, jog ketverge busiančios muštynės, ir buvo partraukta į miestą pėkštinių batalijonas ir keli kavalerijos švadronai, bet nieko tas negelbėjo: šimtai žmonių liko užmušta ir sužeista... Labai gal but, kad tai pačios valdžios darbas ir tas bombos metimas. Duma išsiuntė ant vienos 3 delegatus, kurie gal įtekmę padarysią ant greitesnio nusiramavimo; teipgi tyrinės priežastį tų muštynių.

Dumoje, ketverge, didžiausia audra pakilo, kad kariškasis prokuroras Pavlovas, valdžios vardu, atmetė dumos reikalavimą, kad but paliauta mirties bausmė Pabaltmario krašte. Pavlov, į to vietą, da pareikalavo, kad дума išmestų iš savo tarpo atstovą Ulianovą, peržengusį cenzūros įstatymus. Po to kilo neapsakomas trukšmas: „galvažudj! šunie! biaurybe!” — šaukė ant Pavlovo.

Trys nauji pulkai pradėjo kelt maištą: Orenburge ir Pe-

terburge Sterlitominsko ir No-vočerkasko pulkai ir Rostove prie Dono kazokų baterija. Šita visai pakriko, kuomet artilleristai atsisakė tarnauti. Tiek tik suraminantis revoliucijos ženklas, kad kariumenė kyla prieš valdžią. Artinasi baisi valanda, paskutinis teismas ant caro valdžios.

Japonija dabar turi kitą karę, karę su Korėja. Korėja buvo atskira šalis, bet nuo karės Japonijos su Maskolija ji faktiškai liko po Japonijos valdžia ir dabar kyla kaip reik prieš naują apgalėtoją. Tai galima vadinti ne karę, bet revoliucija — pavaldinių sukilimas prieš valdžią. Korėja turi dar savo karalių ir visą savo valdžią, bet japonai juos nustumė ant antrojo pleno ir patys visur gaspadorauja. Taigi dabar Korėja sukilo ištikrųjų, mušiai ir audros buvo trijuose miestuose; mušiai gal įvyks ir ant jurių, Japonija išsiuntė du karišku laivų.

Isz Amerikos.

Apsunkinta
ateivystė.

Girdėt, kad neužilgo įeis į gyvenimą emigracijos įstatymas, pagal kurį ateiviai, įžengdami į Ameriką, turės užsimokėti tam tikrą mokesį, sumoje apie 40 dol.

Jau tai tikrai barbariškas apsunkinimas emigracijos! Visoki kitoki reikalavimai nuo seniai praktikuojamieji, gali but išteisinami ir dagi paremiami, bet įsipirkimas tai vertas didžiausio pasmerkimo.

Tiesa pravardėms
mainyti.

Kongresas Washingtone priėmė įnešimą, kad atvykusieji svetimtaučiai — lenkai, lietuviai, rusinai ir k. — turėtų tiesą ir palengvinimą savo pravardėms permaintyti, kadangi jos anglams labai sunku ištarti. Kongresmonai juokus darė,

beskaitant svetimas pravardes.

Kretina pamesti
uniją.

Ohio valstijoje angliakasiai bestreikuodami priėjo beveik prie to, kad jau mato didelį vargą ir badą, nes streikas nesiseka. Jie kreipiasi prie Vaikarinės Angliakasių Federacijos (kuri keli metai atgal pavirto į socialistišką), prašydami pagalbos. Berželio 11 d. Denver'e, kur buvo konvencija, Ohio ir West Virginijos angliakasiai padavė formališką peticiją minėtajai Federacijai, kad ši priimtų juos į savo tarpą. Angliakasiai tie nori atskirti nuo Mitchello unijos. Jie sako, kad per 10 dienų gavę pašelpos tik po 6 dol., ir daugeliui gresias badas.

Lenkų socialistų
susivaziavimas.

„Lenkų Socialistų Sanjunga“ („Związek Socjalistów Polskich“), Amerikoje, rengia savo dviemtinį susivaziavimą — eina balsavimas per organą „Robotnik“ apie vietą ir laiką. Turbut bus Chicagoje, liepos mėnesį. — Lenkai socialistai per akcijas rengia savo dienraštį „Dziennik Ludowy“.

„Nepriklausomie-
jei“ lenkai — katalikai.

„Lenkų — tautiškosios bažnyčios“ vyskupas Hodur'as pereitą sanvaitę atpirko Plymoutho parapijos bažnyčią, kuri už skolas (apie 13,000 dol.) butų buvus parduota. Iki šiol toje bažnyčioje klebonavo kun. Dawidowski's, kurs susikivirčijęs su vysk. Hod., buvo apšaukęs parapiją nepriklausančia ne Rymui, ne Hod. organizuotai tautiškai bažnyčiai. Dalguma parapijonų parėmė kun. Daw., bet skolos nedavė laikytis iki galui, ir turėjo pasiduoti kapitalo galybei.

Dawidowskio šalininkas Strojny, nupirko bažnyčios daiktus ir iškraustė iš bažnyčios. (Jam sakė; kad, šventų

daiktų vis tiek negalėsias imti iš bažnyčios, tai jis vienok išvežė ir kryžius ir stacijas ir k.) Dabar ant Strojny'o maudžia didelis kerštas....

Drama

„The Jungle“.

„Vienybės Liet.“ N21 buvo paminėta knyga angliškoj kalboj, p. a.: „The Jungle“, kur aprašo visas nedorybes mėsos trustų ir jog didvyriu tos apysakos yra lietuvys. Dabargi kaip praneša vienas iš New Yorko laikraščių „The World“, ta apysaka bus perdirbta į dramą, kuri bus atlošta teatre Chicagoje. Ir paduoda, kad bus gražiausia scena, kaip Jurgis (laikraštis paduoda šį vardą lietuviškai) ir Connor susikabins glėbiuose ant krašto platformos ties užtvaru, prikimštu laukiniais gyvuliais, pargabentais iš Texas. Jurgis nusimes Connor'ą į užtvarą, tad bus girdimas bausis spieginimas, minia bėgs gelbėti Connor'ą. Jurgis rymodamas keiks savo priešą lietuviškai.

Lošimas parodys, kas dedas gyvulių skerdyklose. Žvegi-
mai kiaulių bus atkartota per gramofonus. Pagal laikraščio pranešimą lošimas busias apie 1 d. rugsėjo.

V. Kelmelis.

Isz lietuvišku dirvu Amerikoje

Worcester, Mass. Kunigas Jakštys dvasios šventos apšviestas. Jis lyg geras je-
narolas išmokys savo aveles kariaut su kardu, paraku ir kulkom.

Pasakęs aveneliją apie dvasią šventą tamsiem žmonelėm, prišneka, kad per jojo lupas dvasia šventa kalba, ir ką tik kunigas pamokina teip ir daro karštieji krikščionys.

Kun. Jakštys, vietoj mokyt meilės artimo, sėja neapykantą tarpe žmonių, liepia savo ave-
lėm, kad saugotūsi susieit su apšviestiesniais savo broliais,

liepia saugotis, neimt jokių knygučių skaityt. Štai kunigo Jakščio pamokslas, sakytas 3 birželio, nedėlioje:

Mieli mano klausytojai, ką aš jums sakau, tai ne aš, bet dvasia šventa kalba per mano lupas, todėl meldžiu jūsų neprigulėt prie draugysčių blogų: saugokitės jų, katros nesidengia šventųjų vardu, nes tos draugystės priima bedievius, o tie platina bedievybę, dalina knygutes, uždraustas bažnyčios šventos; todėl neimkit tų knygučių, nes dvasia šventa uždraudžia jas skaityt, nes tie bedieviški raštai traukia jus prie paklydimų; su tokiais reikia kariaut, pagal dvasios šventos paliepiamą.

Prisijuoskit kardą prie šono savo paimkit parako ir kulku ir šaukit piktai dvasiai į akis!.. Pikta dvasia tai yra dvikojė, tai žmogus paklydęs.

Ant galo kunigas J. pasakė, jog praeitus metus netoli nuo Worcesterio papiovė vyras savo pačią, tai esą buvęs paklydėlis, bedievis — socialistas! Man labiaus nesuprantama, kam kunigas Jakštys dar primena socialistų vardą. Jis pasakė, kad tas užmušėjas buvęs socialistų, bet nepasakė jo tikro vardo. Kiek aš numanau, tai kunigas pasakė apie J. Sidlauskį, kurs, kaip ir visi tamsieji katalikai, jokios nuovokos neturėjo apie socializmą. (Ar teip, kaip ir kun. Jakštys? Red.). Greičiau galėjo prigulėt prie juodosios šimtinės, o ne prie socialistų. Jis užmušė savo pačią dėl pinigų. Todėl, neužstoju aš ne socialistų, galėjo jis but ir socialistu, bet jis nesilaikė socialistiškų principų, nes užmušė savo pačią dėl kapitalo. Dėl kapitalo užmušinėti tai tik kapitalistų ir jų bernų-kunigų paprastas darbas. (Kunigų? Rods, tiesa: reikia atsimint bent Chicagos „Apveizdos Dievo“ keboną. Red.).

Daugiškis.

P. S. jei kun. Jakš. reikalauš mano adriso, tai čia paduodu Redakcijai ...

Chicago, III. Vėl užmušė jystė „Apveizdos Dievo“ bažnyčioj.

Berzelio 8 d. 5 val. išryto miesto policistas su dviem slaptais policistais stovėdami ant kertės Union ir 18-tos gatvių išgirdo šūvį pas viš-minėtą bažnyčią. Pribuvę ant vietos, atrado ant trepų gulintį žmogų ir priešais jį stovintį užmušėją su revolveriu rankoj. Peršautąjį nuvezė į County Hospital, kur jis pabaigė savo gyvybę. Užmušėją suarštavo. Kun. Stepanavyčius pasiskubino su bondsu \$1000.00, bet nepasisėkė tuo tarpu išimti užmušėją.

Labai įdomus klausimas už ką užmuštas žmogus? Iš vakaro jis buvo išpažintin, o rytą anksti eidamas prie darbo užėjo prie komunijos šventos, bet atradęs bažnyčią uždarytą, atsiklaupęs ant trepų, Dievą garbino. Atėjus zakristijonui atidaryti duris, pasirodė didžiai navatna, kad taip anksti žmogų rado prie bažnyčios durų. Taigi jis ir paleido šiuvi, nuo kurio turėjo persikirti su šiuo svietu žmogelis, belaukiantis komunijos šventos...

Rodos zakristijonas nešlisko nuo kartuvių. Ar jis vienas tiksliai kaltas? Rodos, kad daugiau kaltas vadas tų visų skerdynių (bet kaltojo gal nebūs niekas). Po pirmųjų skerdynių kun. Stepanavyčius gavo sau panašų zakristijoną kad nereikėtų policijos kviesti šaudyti žmonių...

Ar gi parapijonis vis žiūrės per pirštus į tokius biaučius darbus kunigo? Gaila, kad nėra tarpe žmonių vienybės ir negali tokių biaučių skriaudėjų nuo savo sprando nusikratyti. P. G.

Apie atstovybę ir balsavimą ant tarptautinių socialistų kongresų.

Ikišiol buvo skaitoma atstovai ne nuo kiekvienos tautos, o tik nuo viešpatyčių. Dabar Tarptautiškas Socialistų Biuras, per savo pasėdi 4 ir 5 kovo, nusprendė kitaip, ką čia žemiau pamatysime:

Prisidėjusių partijų balsavimo ir atstovybės budas:

I. Į tarptautiskus socialistų kongresus prileidžiama:

- a) visos sąjungos, pripažįstančios pamatinius socializmo principus. Socializacija produkuje ir maino įsėgių; tarp tautiškas susijungimas ir veikimas darbininkų kliašos; užkariavimas viešos galės per proletariją, susiorganizavusį į kliašos partiją.
- b) Visos amatninkų organizacijos, kurios ant kliašų pamato stovi ir politiško, t.y. įstatimda viško ir parlamentariško veikimo reikalingumą pripažįta, bet tik tiesiog ne dalivauja politiškame judėjime. (Paryžiaus kongresas 1900 m.).

II. Atstovybės vienintelis pamatas yra sekcija. Kiekviena tauta padaro sekciją. Balsavimas laike Tarptautiškų kongresų sutaikomas šiaip:

- a) Balsavimas atliekamas ar pakeliant rankas, ar pagal tautas, jeigu jos (esančios) to nori.
- b) Tautomis skaitosi vienai valdžiai priklausančios žmonių minios. Išimtinai vienok gali biuras pripažinti atskiria tauta ir atskiria žmonių kuopa, kurios stengimasis prie savirankiškumo ir kurios dyšios vienybė gali buti paskaityta istoriško padavimo pasekme, nors ta kuopa butų

po vienos ar po kelių valdžių”.

Bebelio projektas, kad būtų galima balsuoti pagal atstovų skaitlių, tapo atmestas. — Reikia pridėti, jog tapo priimtas priedas prie II b, kurs definiuoja tauta, turinčia buti pamatu kiekvienos tarptautiškos sekcijos ir nusprendžia, jog biuras gali kartais ir vienoj valstybėj pripažinti kelias tautas. Tas priedas skamba:

„Balsų skaitlius ant kongreso nuo to ne turi persimainyti”.

Kiekviena tautiška sekcija tulą gauna balsų skaičių, išviso nuo 2—20, pagal surasą, kurį tam kartui turi sustatyti veikiantis 1906-07 m. biuras. Kiekvienai tautai balsų skaičius paskiriamas:

- a) pagal mokančių sąnarių skaitlių.
- b) pagal amatninkų organizacijų ir socialistiškų sąjungų skaičių.
- c) pagal tautos svarbą.
- d) pagal socialistiškos partijos ir partijų politišką galybę.

Pastarasis sakiny priimtas tiksliai tam kartui, kaip skaitytas pirmą sykį ir perkratymui sekančiame biuro posėdijė. Tik su taja sanliga pritari rezolincijai Bebelis, Rubanovič ir kiti, kurie išguldo, kad tokiame sustatyme yra daug kliučių, bet vistiek šį kartą nėsą galima galutinai apdirbti turinio, esant be užtektinos atstovybės dviem valstybėm, dėl kurių tai labiausiai buvo pritaikyta, butent dėl Austrijos ir Rusijos. Skyrius II. 3 biuro projekto geidžia jo sustatymą pataisyti tokiu budu, kad kiekviena tauta turėtų tolesniai tiesą nusiųsti biurantiem delegetų, kiek jai išpuola kongrese balsų. Projektas tas atmestas todėl, kad tai iš biuro padarytų kongresą, ir vienbalsiai nuspręta, pasilikti prie seno, kas duoda kiekvienai tautai tiesą į biuro atsiųsti 2 delegatu.

II. 4. Biuras užlaiko nuolatinių sekretorių, veikimas kurio nurodytas Paryžiaus kongrese 1900 m.

Sekretarijatas užsilaiko Briuselijė, o Belgijos delegacija veikia kaip *Pildymo komitetas*.

5. Nuo kiekvienos prisidėjusios partijos mokestis paimamas sausyje kiekvienų metų pagal surasą, *sustatomą biuro laiks nuo laiko*.

(Paimta iš „D. Balso“ N4 š. m.)

Danijos Socialdemokratų Partija.

Vokiečių laikraščiai paduoda smulkius aprašymus neperseniai buvusio Danijos Socialdemokratų Partijos susivaziavimo Kompanagene, kuriame aiškiai pasirodė, kokiais dideliais žingsniais auga tos partijos pajiega. Susivaziavime dalyvavo 225 delegatai nuo vietinių organizacijų ir knopų ir 46 sąnariai centro komiteto.

Abelnas sąnarių skaitlius apima 29,651 žmogų.

Partijos pirmininkas Kundsen susivaziavimui išdavė apyskaitą už trejus metus. Per pereinų metų rinkimus į Volkstingą (parlamentą) už socialdemokratus kandidatus buvo paduota 55,779 balsai 55-uose apskričiuose; skaitlius išrinktų deputatų pakilo nuo 14 iki 16. Ypatingą pasisekimą turėję socialdemokratai valėčių rinkimuose, kuomet 50 apskričių buvo išrinkta 155 partijos atstovai. Per praėjusius gi rinkimus socialdemokratai įvedė išviso 56 kandidatus 25 valsčiuose.

Susivaziavimas daugiausiai užsiėmė svarstymais taktikos klausimo busimuose rinkimuose ir buvo pakeltas karštas klausimas apie susidėjimą su buržuazų radikalėmis partijomis. Daugelis oratorių kalbėjo priešais visokį susidėjimą su radikalais, prirodėdami,

kad socijaldemokratams visa dos reikią veikti visiškai sava rankiškai. Vienok didžiama balsu 214 prieš 49 tapo priimta rezoliucija, kurioje pripažįsta reikalingu daiktu tuose apskrčiuose, kur nėra galima išrinkti savo kandidata, paduoti balsą už radikala, vienok su ta išlyga, kad radikališkasis kandidatas būtų šalininku visuotinio rinkimo tiesos.

Ant busimų rinkimų nutarta pastatyti savus kandidatus 62 apskrčiuose. Socijaldemokratai tikisi, kad jiems pasiseks padvigubinti Volkstingės skaitlių atstovų — socijaldemokratų.

Popiezius apie moterų tiesas.

Viena garsi leteratė iš Vienos, K. Theimer'utė apgarsino „N. W. Tageblatt“ turinį savo kalbos su Piušu X apie moterų judėjimą.

„Šventasis“ tėvas pagyrė jos užsiėmimą — literatišką darbą abėlnai, — pagyrė, kad moters lavinasi visose mokslo šakose, pridazino tą reikala, tik išskyrus teologija. Pamini, kad — tegul, girdi, lavinasi ant advokacijų ir gydytojų. Ypač šias paskutinęsias popiezius pripažįsta, kad daug gero gali atnešti visuomenei.

Lavinimasi sodauninkystėje popiezius moterims teipgi pripažįsta tiesą. Bet ypatingai pagiria rupinimasi apie pavargėlius. Žodziu, visur šventasis tėvas duoda moterims tiesas, tik... nuo politikos tai stačiai grasi-na.

— Elletrice, deputatėse? — Rinkėjos, atstovės? — stebėjosi popiezius: — O ne! Moters parlamente? Ne, — tai šito reikia! Vyriškiai patys ten įneša už tektinai nesutikimo ir priešgynybės, o kad da ir moterų ten atsirastų... Ne! ne, ne!

Vienok popiezius, teip užgindamas moterims kištis į po-

litiką, pripažino svarbiu reikalu, kad moters turėtų įtekmę ant politikos, bet kad pačios nedalyvautų joje. „Moters privalo daryti įtekmę ant savo artymiausiųjų, kad per rinkimus atiduotų balsus už geriausiuosius, o pirmųjų — pirmiausiai jos turi auklėti savo sunus teip, kad jie įgytų supratimą apie savo pilietiškas priedermes. Bet jokių moterų — politikų, kad nebut!“

Mat, pagal popieziaus logiką, moteris — nepolitikas gali ir privalo išauklėti gerus politikus vyrus. Ko ji pati nemo-ka, nežino, to turi mokyt savo vaikus!

Toliaus popiezius prisipažino esąs šalininku visuotinio balsavimo tiesos. Bet girdi tose šaliose, kur daug yra tantų, visuotinis balsavimas būtų pavojingas. Dėl ko pavojingas — neišaiškino, bet suprantama, kad popiezius tai sakė pataikaudamas Austrijos valdžiai, kuri teip kovoja su savo pavaldiniais, norinčiais įvesti visuotinio balsavimo tiesą. Be to popiezius neteisėnai pasivadino šalininku visuotinio balsavimo, kadangi moterims to ne pripažįsta.

Pasarga. „V. L.“ N 22 p. Laisvas nenori „duoti“ moterims balsavimo tiesos, kad per tai neliktų visi kunigai ir vyskupai valdininkais, o tų kunigų ir vyskupų galva — „nelaisvas“ (užsidaręs Vatikane) popiezius teipgi labai — labai nenori „duoti“ moterims tą tiesą.

Mat kartais ir bedievio ir dievo vietininko nuomonė buvo ta pati, tik jos pamatai visai priešingi viens kitam.

Nelaisv.

PUIKYBĖ.

J. Kleinbergo fabtazija.
Vertė (iš latv.) J. Baniulis.

I.

„Aš jus tiktai guodoju!“

Tokia buvo mano kapinių giesmė...

Tyli ir šalta, lyg šiaurės vėjalio dvelkimas, ji suspaudė dar mirgančią pavasario gėlėse mano širdį.

Aš jaučiu, kaip ziedelis pasakui ziedelį nulenkia galvą ir mano širdis persimaino į tamsias kapines.

Apėmė mane išgastis nuo kapinių ir jų giesmės.

Aš pašokau, pasigriebiau savo kepurę ir prasišalinau nuo jos.

Bet drauge su savim pasiėmiau ir nusinešiau kapines ir jų giesmę:

„Aš jus tiktai guodoju!“

II.

Vakaras, buvo laukiamas greit ateinantis vakaras.

Iš saulės tvino didelė, plati auksinė upė, ji buvo be krašto, tarsi amžina jurė.

Per ją slinko balti, tari pasakiškos milžinų gulbės — debesiai, o jų sparnų galai buvo raudoni, tarsi kraujais aptaškyti.

Aš buvau atsigulęs į labai rasotą žolę ir plačioms akim žiūrėjau į viršų, į debesis.

Kur link jie skrenda? —

Ko jie jieško? —

Ir mano širdyje atsiliepė: Jie jieško meilės! —

Meilės!?

Aš teipgi jieškau meilės. Eikite šią, baltosios debesėlių gulbės, eikite šią su savo kraujotais sparnais ir glauskite juos prie mano tamsios širdies. Mės esame meilės našlaičiai... Eikite šią, raminsime vienas kitą!

Bet debesėliai lyg nusijukė, ėmė greičiau slinkti daisais į vakarus ir vėl suskambo mano širdyje:

„Aš jus tiktai guodoju!“

III.

Ir mano rankos įsikabino į žolę, toji šnabzdė, nutruksta ir lieka mano saujose šviesiai žali diegeliai, podraug su gėlių ziedais.

Toli numetu supeštą žolių saują, bet vėl ir vėl iš naujo

kimbasi mano pirštai į drėgną ir minkštą žolę.

Aš nejaučiu nieko, visai nieko.

Mane apglėbęs išgąščio skausmas, ant širdies žėri kraujota žaizda, žėri, skauda ir peršti...

Ir su kiekvienu kraujo lašu, kuris iš jos išteka ir sriuvena po mano gįslas, per visą mano kuną, aš jaučiu, kaip mano smegens svaigsta vis daugiau ir jaučiu, kada mano mąstis paims po savo globa naujas valdonas, baisia puikus valdonas — beprotystė.

Mano paties širdis piešia mano dvasios ruimus su kraujiniu purpuro dažu, skina mano dvasios baltuosius ziedus ir skleidžia juos ant baisia puikaus demoniško kelio.

Ji ateina... ji — puikybė ateina!

Neturiu aš vietos, kur galėčiau rasti prieglobstį!..

Ji, ji — numylėtinė atidarė mano velės beprotystei vartus ir tik ji, vieninteliai ji gali ir vėl juos uždaryti.

Vieninteliai ji — numylėtinė! —

Ir aš lyg šuvis pašokau ir norėjau vėl bėgti pas ją ir prašyti, melsti, lai ji aptildo giliają kapinių giesmę:

„Aš jus tiktai guodoju!“

Ir tegul gieda naują gyvybės, spėkos ir laimės giesmę:

„Aš tave myliu!“...

IV.

Bet tada atsitiko kas ypatingo.

Pakreipiau akis į vakarus ir užtėmijau, kad iš sauleleidžio, lyg iš kraujų jurės brenda milžiniška stovyla.

Ir, artinanties link manęs, ji darėsi baisesne ir — blyškesne.

Jos veidas buvo puikus ir šaltas. Akise žėrėjo kerštas ir plieninis šaltumas ir jos lupos piktai buvo sučiauptos. Ant pečių turėjo užsisiautusi baltą ir ilgą debesinę skraistę, ant kurios karojo juodi, garbiniuoti plaukai.

Aš norėjau bėgti, bet mano kojos buvo lyg nutirpusios — aš nepajiegiau nė žingsnio nužengti.

Ir ji — puikybė, visai arti, — didi ir galinga.

Norėjau aš iš baimės klykti, bet mano liežuvis buvo lyg surištas — mano burna buvo nebylė...

Ji jau buvo atsistojus šale manęs.

Ir šavo šaltomis akimis aštriai žvelgė ant manęs — iš jos ledinių kurpių tvino šaltis ir aš jaučiau, kad man širdis darosi šalta ir tylinčia, tarsi ledais suspausta.

Ir juo labiau jiėjo šaltyn, juo greičiau nyko ir nyko mano baimė ir ėmiau aš drąsiau žiūrėti jai į akis.

Ji — puikybė — tai matė ir pasilenkė prie manęs ir per jos blyškų veidą perlėkė tylus puikybės nusišypsojimas.

— Kur tu norėjai bėgti? — puikybė paklausė.

Ir matai, nuo mano liežiuvio buvo nupuolę apmirimo saitai.

— Pas ją, — aš atsakiau.

— Kas tai per ji? — puikybė šalta paklausė.

— Ji buvo mano saulė — šviesi, didelė ir skaisti. Ji buvo mano dvasios gyvybė. Iš jos šventų akių šaltinėlių aš geriau gaivumą, nuo jos rožinių lupų ragavau malonią kvapsnį, ir kad jos dvi baltos rankos lyg dvi lelijos glostė mano plaukus, tada aš žinojau, kad dar nesu zuvęs, kad dar mane priima į meilės šventinyčią, kur mane nuprausia nuo dulkių meilės vaideliutės baltos rankos.

— Ji buvo tavo saulė, o dabar? puikybė vel paklausė.

— Dabar — dabar... — ir žodžiai nenorėjo išeiti iš burnos.

Bet puikybė žvelgė ant manęs su piktumu, paliepiantčiai, lyg valdonas, kurio paliepimui negali priešintis.

— Ji mane išvijo iš meilės

šventinyčios, ji pavertė mano širdį į kapines, ji įgiedojo į ją amžiais skambančią kapinių giesmę: „Aš jus tiktai guoduju!“

— Ir tu vel norėjai bėgt pas ją, tu, palaidunę, tu! — užgriovė puikybės balsas lyg perku-nija.

Meilė nėra dovana elgėtoms, išmeldžiama su ašaromis. Tik tai prakilniems ji riečia savo rankas apie kaklą, siurbiasi su savo lupoms į jų veidus, lieja ant jų savo akių šaltinio gaivumą ir glaudžia prie jų savo karštą krutinę... Bet ir prakilniems meilė nėra atnešusi užsiganėdinimo. Ji įmigina, iliuliuoja, užleidžia priešakis sidabrinę ukaną, teip kad jie nebemato kelio, kuriuom jie turėjo eiti. — Ne meilė padaro didžiu, bet puikybė!...

V.

Dabar mėš keliaujam po pasaulę, kaip du dvynučiai: aš ir mano puikybė.

Mūsų akis nebejieško šventinyčių su vaideliutėmis ir raudastais...

Pamažu, žingsnis po žingsniui, mėš lipame ant kalno, kurio melsvoje tolumoje akis mato juodus kryžius su raudonomis raikštėmis.

Ten aš guldysiu savo širdį su jos meile, ten aš pakasiu savą dvasę eu jos gyvybe.

Ten bus pavasario broliai, ten bus mano aukuras.

Ir kada mano kraujas, lašas po lašui lašės per aukuro marmurinius kraštus, tada puikybė man užgiedos naują giesmę:

Tas bus šventas, kurs be meilės eis

Atvest nuo kalnų saulės die-ną, —

Sugriaus jis tamsią abejonių sieną... Mitchellis viską darė, idant ne-

Saulė švies — ir laimės lapus skleis.

Ir brolis, kurs supras — su ranka sieks, —

Vargus blaškys ir laimę teiks...

Jie moters meilės nepazins — Uz brolius kraują lies ir ke-lią skins!...

Prisirengkite del ateities.

Laikas susiprasti kietųjų anglių kasikame.

Angliakasiai kietųjų anglių, kurie dabar pradėjo dirbti po tai pačia sanlyga, turime viltį, kad negreit užmirš tą pamokimą. Nežiurint ant padirbto koutrakto, nes galėtų užstoti ilgas streikas, prie kurio angliakasiai nebuvo prisirengia, o jeigu ir būtų išlaimėję, tada tai galėtų padaryt tik per ilgą streiką, kuris patrotintų daugybę pinigų dėl darbininkų.

Jeigu atsižiūrėsite atgalios per paskutinius 3 metus, pamatysit, kad per streiką, kuris tęsėsi 6 mėnesius 1903 m., išlaimėjo savo pareikalavimus ir naip tik pasibaigė streikas, angliakasiai pradėjo apleisti uniją, per ką ją susilpnino ir pastatė tokiam padėjime, kad uegalima buvo išeiti ant antro streiko. Metas atgalios, unijoje buvo apie 30,000 sąnarių, tada pribuvo prez. Mitchellis ir per jo darbštumą ir pamokinimą pasidaugino skaitlius per 100,000 sąnarių. Vyrai tada suprato, kad jau reikalas pristoti prie unijos, kadangi matė, kad kontraktas jau išsibaigs, tada vel kreipėsi prie unijos. Kad ir skaitlius sąnarių į tokį trumpą laiką pasidaugino, bet visgi į tokį trumpą laiką negalėjo pastatyti uniją ant atsakančio pinigų ško pamato, idant išeiti ant streiko, todėl angliakasiai priyalo but užganėnti, kad pr. Mitchellis viską darė, idant nebutų streiko.

Todėl darbininkai turi su-prast, kad jeigu norės kas lai-mėti po išsibaigimo trijų metų,

tai turie laikytis prie unijos ir mokėti savo mėnesine duokles, o kada tie 3 metai sueis, jie bus tvirtam padėjime kariauti už tą, ko reikalauja ir be abejonės išlaimės.

Nauji rasztai.

Daktaras namuose arba gprašymas ligų ir jų gydymas. Pagal daktarus Basanavyčių, Vileišį, Collins, Stout ir daugelį kitų sutaisė K. W. Gedeminas. So Boston, Mass. Spauda Gedemino ir Mickevičiaus. 1906. Puslapių 160. Kaina 1 dol (?)

Dirva. N. 2. Shenandoah, Pa. 1906 m.

Šitam „apšviesteniųjų lietuvių laikraštyje“, „Žvaigždės“ leidžiamam, telpa dr. Pietario „Kova ties Žalgiriais“ (drama), „Šis-tas — trys apysakėlės atspausotos (net) iš N. 2 Dirvos 1906 m.“ (!?) ir „Socijaliskas klausimas XIX amžiuje“. — Išėmus „Šį-tą“, viskas buvo jau atspausa atskirose brošiurose (perspaudzinta iš „Žvaigždės“).

Naujoji Gdynė, N.1. Miesto ir sodžiaus darbininkų, bežemių ir mažazemių laikraštis, eina iš Vilniaus kas savaitė. Kaina 3 rubl. mėtam (užsieniuose 4 rub.). Adrisas: Vilnius, „Naujosios Gdynės“ redakcijai, Jurgio prospektas, N 39, but. 6.

Paveikslai.

„Lietuvos“ išleistuvė mūsų redakcijon prisiuntė du didelius (28x22 col.) pašytu paveikslu:

1) *Gediminas, Lietuvos didis kunigaikštis.*

2) *Keistutis, Lietuvos didis kunigaikštis.*

Toki pat paveikslai — Vytauto ir Algirdžio yra atsiųsta seniaus, kas buvo savo laike mūsų minėta. Reikia pripazinti, kad Gediminas ir Keistutis geriau atlikti. Kaina — po 35 o.

Lietuviu tauta

senoveje ir szilandien.

Parašė J. Šliupas M. D.

TOMAS ANTRAS.

(Tęsa.)

uzmušimo Kazimiero. Tamjam rengiantės medzioti Merkinės pusčiose, Suchtos su 500 arklių tykojo pagauti didį kunigaikštį ir iškir-ti visus Lietuvos ponus, susirinkusius ant medzioklės. Suokalbininkų pėdsakas tapo užtiktas, didis kunigaikštis Kazimieras užsidarė su ponais Senuose Trakuose, ir kareiviai ant arklių leidosi vyti bėgančius suokalbininkus. Tarp Ašmenės ir Krėvos, po smarkaus mušio, visi 5 Suchtos tapo paimti gyvais į nevalę su keletu savų šalininkų, ir Trakuose nugalabyti, o lobiai jų yždan paimti, 1442 m.

Kyjeva Lietuviai 1443 m. pavedė kunigaikščiui Aleksandriui Olelkui Kopyliškiam į leną, nors ir čion Lenkai skverbėsi ir bent Mirus Aleksandrai (+1455 m.) reikalavo, kad Kyjeva taptų atiduota Lenkijai. Švytrigėla apsigyveno ramiai Lucke ir ten nubaigė savo senatvę. O Mikolas slapstėsi Mozurijoje pas uošvį ir drutno pylis Pagiriuose. Kazimieras su kariumene jau buvo Drohičine; bet Mozurijos kunigaikštis Boleslavas, nors Lenkų kariuovijos gelbimas, susiderino su Kazimieru, atsizadėdamas nuo Pagirių su Drohičianu. Mikolas tad nukako į Ukrainą ir šu pagelba Moskvitėnų iš nejučių paėmė Kyjeva, kur vienok neilgai trivojo, nes Jonui Goštautui su kariumene ateinant, ans pabėgo į Moskvą. Kada dabar Lietuva atsisakė nuo gelbėjimo Novgorodėnų karėje su Vidžemio kryževiais, Moskvos didis kniazis Vosylius Vosylevyčius, kurstomas Mikolo, tikėjosi įgyti tuomi didesnę įtekme šiaurinėje Rusijoje, ir pasiuntė kariumene dėl pustyjimo aplinkų Viazmos. Pradžioje 1445 m. liet. hetmonas Stanislovas Kiška su šulna kariumene ištraukė į Uz-dnieprį, ir pats Kazimieras nepoiligam su kita kariumene atkako į Smolenską. Radę Moskvitėnus su grobiu iš valčių Kozielsko, Kalugos, Mozaisko, Viazmos ir Verėjos sugrįžus namon, Lietuviai ėmė siaubti žemėse Moskvos. Tad Moskvitėnai, su 15.000 kareivių, atėjo gintis, ir pas Suchodrovo kaimą St. Kiškos kareiviai susikirto su anais. Moskvitėnai, iš visų pusių apstiaupti, su visu tapo sumušti ir jų vyriausi vadai krito ant mušavietės; daugybė kiltų vyrų pateko į nevalę. Teip tai Moskvą nedaug globos galėjo suteikti Mikolui ir tas nemitęs keliavo po svetimas šalis. 1447 m. jis Kal šiuje perprašinėjo Kazimierą, bet kad tas jam dalies nepaskyrė, Mikolas nukako į Sileziją, kur, pristojęs prie plėšikų, antjodinėjo ant kaimų Lenkijos. Iš čion jis bruzdino po Lietuvą, bet nepagautas pabėgo į Prusus; norint atsidurti jam Žemaitijoje su 7 žmonių, kryževiai užpuolę sužeidė jį ir jo žmones; bet paleistas jis vėl slapstėsi pylyse kunigaikščių Olesnickių Silezijoje. Po tam traukė į Vengriją, iš čion—į Moldaviją; 1448 m. per paslus jis vėl mėgino perprašyti Kazimierą, bet tasai, ažuot susimylėjimo, meldė vaivados, idant jo neprietelių išvartų iš savo žemės! Bet Vosylius did. kniazis Moskvos, protegavojo Mikolą; tačiau ir tas 1449 m. sądoroje turėjo atsizadėti protekcijos. Mikolas atsidurė pas Kipčako totorius; su jais pustyjo Podoliją (1448 m.), vėliaus Sievierskiną kunigaikštystę (1449 m.). Pabuvojęs ir tarp No-

gajiškių totorių, vėl persikėlė į Moskvą ir ten viešėjo dvare did. kniazienės Zofijos Vytaučiuotės. Bet tai buvo laikas naminių judinių: totoriai nudegino Moskvą 1451 m., potam-gi karė su Dimitru Šemiaka. Mikolas slapstėsi klioštoriuose, ir kad sykį 1452 m., ėmė komuniją iš zokoninko rankų, jis gavo apipenų, ir veikiai mirė; teip gi zokoninkas nusinuodino. Ar nuodai buvo duoti liepiant Moskvos did. kniaziumi (Dlugošius) ar iš papirkimo Lietuvių (Kromer), kas dabar gali atminti? Tai buvo paskutinis smugis namams Keistučio! Lietuvoje už tai rugojo ant Kazimiero, ant magnatų ir ant Moskvos kniazio. Gal magnatai, bijodami, idant kardinolas Olesnickis neperglobotų Kazimierą, pasirupino išmelsti Šemiakos per Aleksandrą Čartoryskį, kad tokiu budu anam gyvastį užbaigtų.

Išibaigus Keistučio namui, kurs gnyę buvo ne vien Lietuva, bet ir pačią Lenkiją nuo vokiečių ir sulaike vokiečių tautos bei galybės pasiplatinimą rytų pusėn, ainių Olgerdo dar buvo gana likę, bet tie susirusino, atsitolino nuo savo tautybos ir tokiu budu neteko tiesų ant paveldėjimo sosto. Ta tiesa perėjo visiškai ant kilties Jagėlos, šaukiamos „Jagėlinais“. Jagėla su Jadvyga neturėjo vaikų, teip pat nė su Ona, nė su trečia pačia, tiktai su Zofija (iš Galšėnų giminės) 1424 m. ji išsilaikė sunaus Vladislavo, ir vėliaus kito sunaus Andriaus Kazimiero. Mirus Jagėlai, visai sulenkėjęs Vladislavas tapo karaliumi Lenkų, vėliaus ir Vengrų; Kazimieras-gi, kaip matėme, likosi pakeltas į did. Lietuvos kunigaikštį, ir tokiu budu Jagėlos kilties valdžia pasiplatino po vidurinę ir rytinę Europą. Vladislavas III krito po Varna prieš Turkus besikaudamas 1444 m. Kazimierui dabar prisiejo tapti teip gi karaliumi Lenkijos.

Bet lietuviškai rusiškoji viešpatystė, kurią Jagėla buvo prisizadėjęs suvienyti su Lenkija, *de facto* dar neprastojo savo skirtingumo. Didi Lietuvos kunigaikščiai, nors su žinia karaliaus igydavo savo urėdą, valdymieraudavo savistoviai: iš savo dėkos, net su Lenkija, darydavo sądoras arba traktatus; nepavelyjo siaurinti teritorijas lietuviškai rusiškosios viešpatystės. Lenkai vienval reikalavo galutinio susivienijimo, nesuskaitomuose seimuose panaujino tą mislį bei apsvartinėjo, kaip laimėti Volyniją bei Podoliją, tačiau Lietuvos ponai raukėsi ir spardėsi. Kazimieras, zinodamas, kad Lenkų ponai siulojo jam Lenkijos sostą vienatinai dėl palaikymo unijos, nesiskubino priimti propoziciją ir tikėjosi dėl Lietuvos išsiderėjęs Volyniją su Podolija. Tiktai kada Lenkai, susivaziavę į Protikovą, pagrasino pasikviestę ant sosto susigentinusį su Kazimiero namu Boleslavą, Mozurijos kunigaikštį, o nedraugą Lietuvos (už Pagirių ir Vengravos žemes), Kazimieras rįžosi keliauti į Krokuvą ant karunavojimosi kurs teįvyko 25 d. birželio 1447 m. Stebėtina yra, kad čion Lenkų magnatai neiškaulyjo nuo jo ypatingų pažadų!

Veikiai, vasarą 1447 m., įvyko abiejų tautų seimas Liubline, kur Lietuviai atskirai abazavo palei Bistricą. Čion Lietuvos ponai pastatė savo reikalavimus: 1) iš unijos, tarp Jagėlos ir Vytauto sutartos, išmesti reikią žodžius: įkunyjimas, amžinas suvienijimas, nes Lietuva neatsizada savo savistovumo; 2) tegul Podolijos žemė, pylis su pavietais: Oleko, Vietlica, Lopatin ir Horodlo, pasilieka prie Lietuvos—nes tai vis, Vytautui mirus, tapo neteisiam išplėsta nuo Lietuvos; ir 3) Volynija turi buti Lietuvos žemė, o ne Lenkijos, nes Lietuva

tą žemę apgynė nuo Rusų, Totorių ir Lenkų, ir tik Jagėla netikusiu būdu pavedė ją Lenkijai. Lenkai, neturėdami geresnių paramų, spyrėsi ant to, kad abiem šalim turint vieną valdymierą nesą reikalo dalintiesi, ir kad panaikinti išpuolą titulą did. Lietuvos kunigaikštystės; Rusija gi ir Žemaitija tegul businės provincijomis Lenkijos! Žinoma, ant teip nelemto sunaikinimo Lietuvos dar mūsų ponai tuomet nepristojo ir, kas savo, reikalavo. Lenkai viską rėmė ant netikusio išgamos Jagėlos vėlimų, ir reikalavo, kad teismas tuos ginčus nuspręstų. Abi šali persiskyrė piktume, ir tik Kazimierui įsikišus, neparėjo iki pilningam atsiskyrimui. Teip-pat vos-ne-vos Kazimierui pasisekė apmalšinti Lietuvius, įvirtusius ant Lenkų, liet. seime, Novgrōdke 1448 m. laikytam. Kad Lenkai Piotrkovo seime, 1450 m., reikalavo, idant karalius prisaika patvirtintų magnatų privilegijas, pridėdami kaipo sąlygą, kad Volynija bei Podolija tektų Lenkijai, Kazimieras neprisieki, ir todėl Lenkijoje kilo didelė netvarka. Idant išgvildenti klausimą, kam turi Volynija ir Podolija prigulėti, tapo paskirtas bendras abiejų tautų seimas Parčove, rudeniop 1451m. Lenkų ponams grasinant, įvyko tik suvaziavimas kamisorių, po 12 iš kožnos pusės. Lietuvų vardan kalbėjo Vilniaus vyskupas Motiejus, paantrindamas reikalavimus, perstatytus Liublino seime. Lenkam ant jų nesutinkant, Lietuviai žadėjo gražinti Lenkam priimtuosius lenkiškus herbus ir pasilikti prie savo senoviškų pečviečių, bet galiaus visas dalykas tapo atidėtas ant kito bendro seimo, businčio Parčove. Ar ne yra aišku, kad Lietuviai nenorėjo unijos su Lenkais? Už tai-gi Lenkai, atsikeršindami, ketino Lietuvų senatorius išpjauti, idant tik Lietuvą galėtų paimti į savo rankas.

Lenkai išgirde, kad Švytrigėla neužilgo mirs, subėgo ant seimo į Opatovo, ir taravosi užgrėbti Lucką... Tam tikslui pasiuntė paslus pas Kazimierą, o Mikalojų iš Pankovo su šlėkta—į Lucką, idant tiejei bajorus prikalbintų pavesti Lucką Lenkijai. Merdintis jau Švytrigėla pasišaukė vietinį storastą Nemyrą ir ponus, ir prisaikino, kad jam mirus tik Lietuvai Lucką jie tepaduos. Veikiai čion atvyko Lietuvos ponai: Jurgis, kunigaikštis Pinsko, Radivilas, Ostykis ir Jurša (tur-bnt pagal nutarimą Vilniško seimo), paimti ir apsodyti pylį savais žmonėmis. Kad Švytrigėla 10 d. vasario 1452 m. numirė, Lietuviai po Lenkų nosia užėmė pylį ir ten įsodino savo įgultinę. Mazlenkijos ponai, po vada Krokuvos vaivados Tęčynskio, rods tužo ir siuto, bet nieko tatai negelbėjo.

Kad 1452 m. Lenkai suvaziavo į seimą Sieradziuje, Lietuva pasiuntė paslus: Andrių Davainių ir Miką Mintautą, kurie reikalavo Volynijos del Lietuvos, ir išmėtinėjo, kam Lucko storastą Nemyrą Lenkai kalbina, idant jiems pylį paduotų; paslai sakė: Lietuva nori matyti susivienijimą su Lenkija esant valnų ir lygių su lygiais susibrolavimu, o ne padonyste ir pasidavimu; Lietuviai velyją greičiaus numirti negu nešti šešėlį padonystos; ir jeigu Lenkam tos sąlygos netinka, tai Lietuviai pasijieškosę kitų talkininkų. Lenkai raukėsi, teisinosi, tai vėl reikalavo, idant karalius ginčus užbaigtų savo nusprendimu. Bet Kazimieras nesiskubino, mat tikėjosi, kad laikas prigesins geidulius. Lietuvoje-gi tuom tarpu viešpatavo per visą vasarą pavietrė.

Vasarą 1453 m. vėl buvo šauktas bendras abiejų tautų seimas į Parcovą, Lietuvų ponai bijojosi ten vaziuoti del lenkiškų grasinimų, ir tiktai komitetą ten pasiuntė su senais

savo reikalavimais. Lenkai gyrėsi Lietuvius esą apgynę nuo kryzeivių, ir todėl jiems Luckas prigulįs kaipo atlyginimas! Negana to. Mozurijos kunigaikščiai reikalavo Goniądzo ir Tykocino, atimtų, drauge su Pagiriais. Ten pat kryzeivių paslai prašė, idant karalius neremtų besiburiančių luomų prieš zokoną. Veikiai potam įvyko seimas Piotrkove, kur Lenkai reikalavo, idant karalius patvirtintų prisaika privilegijas ponijos. Kazimieras tiko tai padaryti kaipo karalius Lenkijos, bet ne kaip supremus dux Lithuaniae. Lenkai tad pasidalino į du trobėsiu: senatorių ir šlėktos, stengėsi Lietuvius prašalinti ar atitolinti nuo karaliaus, ir geidavo, kad Lietuva valdoma būtų per karaliaus atstovą. Tad karalius sudejo prisaiką palei būdą pirmesnių karalių, ir tokiu būdu Lenkai aptyko su kitais savo reikalavimais, tikėdami viską ant savo pastatysę vėliaus.

Apsivedęs su Elzbieta, dukterimi ciesoriaus Alberto, Kazimieras ėmė į globą prusiškas luomas, už tai karė su kryzeiviais stovėjo už akių. Lietuviai Brasčių seime 1454 m., gražiai pakalbinti Kazimiero, netik žadėjo liuosnorių tuntus išrengti į prusiškąjė karę, bet ir tramdymui Vidzemo kryzeiviams susivienyti per Žemaitiją su prusiškiais; apie Volyniją ir Podoliją nieks neatsiliėpė, nė apie kitas Lenkų užmačias. Tad Lenkų seime Lęčycoje Kazimieras apskelbė diplomą inkorporacijos Prusų į Lenkų karalystę. Tik 1463 m. Vilniaus seime Lietuviai atnaujino savo pretensijas prie Podolijos ir Volynijos žemių, ir net reikalavo žemės Belzo; po ilgų ginčų su paslais Lenkų dalykas pasiliko atidėtas iki bendram tautų seimui. Tuomi tarpu Braslave, kur storastavo Mikolas Čartoryskis, liuosuoriai iš Raudonosios Rusijos, traukdami Kafai į pagelbą prieš Turkus, pakėlė jėibi ir, nudeginę keletą namų, ištruko; Čartoryskis pasivyjęs pas Bugą beveik visą jų tuntą už taitai iškirto. Dėlei to atsitikimo Lenkų ir Lietuvų tarpe įtuzimas ėjo didyn. Nestebėtina, kad 1464 m. susivaziavimas kamisorių abiejų tautų Lomazuose nieko galutinai nenusprendė.

Finansams Lietuvos suklypus, begelbstint Lenkiją prusiškoje karėje, 1468 m. sušauktas tapo seimas į Gartiną. Seimas pasiuntė did. kunigaikštystės raštininką, Jokubą, pas Ivaną Vosylevyčių, su išmetinėjima's, kam Riazaniškiai plėšikai antpuldinėjo Ukrainą. Bet seimas veikiai persitraukė, pasirodžius ant dangaus didelei kometai: žmonės mat išsigando, nes laukė pabaigos svieto!—1473 m. Vilniaus seime Kazimieras, išėikvojęs pinigų ant prusiškės karės ir besodindamas karalaitį Vladislavą ant Čechų sosto, užmanė papildyti yzdą versdamas ponus mokestis mokėti; ponai viską suvertė ant žemininkų, kurie turėjo dėti po 6 plačius Pragos grašius nuo 2 valakų ariamos žemės. Bet metams esant nevaisingiems ir gyvuliams iškritus, rinkliava ėjo labai palengva.—1479 m. Vilniaus seime ponai reikalavo geresnio apveizėjimo pylių Rusijoje, ir velyjo, kad atstovu Lietuvoje paliktų sunų Joną Olbrachtą, bet Kazimieras ant to netiko, jam rupėjo vien tik yzdo papildymas.

Žmonių padėjimas Lietuvoje turėjo buti skaudžiai vargingas, jeigu 1483m. tulas Leičys pakėlė maištą; rods tas maištas turėjo buti silpnas, nes chronikos apie jį nemini. Žinome apie jį tiktai iš dokumento 1483 m., kuriuomi Kazimieras suteikė tulam Rimoidui žemę Trakų paviete palei Merkinę „uz (Toliaus bus).

Isz visur.

Peterburge, po vadovyste miesto dūmos balsuotojus Snitnikov'o, buvo bedarbių darbininkų susirinkimas. Snitnikov apskaito, kad 50-čiai tukstančių bedarbių, esančių Peterburge, pašelpai reiksia miestui išleisti 11 milijonų rublių per pusę metų. Iš viso skaitliams bedarbių 10,000 žmonių yra metalo apdirbėjai, kuriems per pusę metų reikės išduoti 2,700,000 rub. Susirinkimas išrinko iš savo tarpo 9 žmones į miesto bedarbių patarmę.

Orenburgo kazokų atstovas Siedelnikov'as dūmoje, Peterburge, pasakė, kad kazokų karviškoji luoma persenusi, netinkanti šiai gadynei ir ją reikią panaikinti. Jis pavadino kazokus daigi viduriniaisiais priešais rusų tautos.

Prieš jį pakėlė didelį protestą, per atgaleiviškąjį dienraštį „Novoje Vremia“, apie 32 kazokai. Jie tarp kito ko klausia, kas Siedelnikovui davė tiesą kalbėti vardan visos kazokų luomos, ir sako, kad visi kazokai karštai atsidavę carui ir tėvynei. Bet kas davė jiems tiesą taip tvirtint už visus kazokus?

Per raustinėjimo darbų apėmėjai Peterburgo komercijiniame uoste stropiai rupinasi apie sutvėrimą „draugijos“, turinčios tikslą — kliudyti streikus ir prašalinti jų pragaištį darbdaviams. Nepaprasta bus ta „streiklauzių draugija“. Amerikoje tas vadinasi „skebų (šasų) biuras“.

Norvegijos karaliaus Haakono VII ir karalienės Maud karunacija prasidėjo berzelio 22 d. Prieš karunaciją abu karaliai apvažinėjo visą Norvegiją, pasirodydami savo neperdaug išmintingiems pavaldiniams, kurie patys iš savo no-

ro užsidėjo karalių, galėdami be jo apsieiti.

Garsingoji A. Dreifuso byla Paryžiuje da nepasibaigė. Ji buvo pasibaigus, bet suviršum du metu atgal vėl liko atnaujinta, ir tik dabar laukiama neuzilgio galutinio nusprendimo. Teisme posėdžiai atsilieka slaptai.

Pašelpai našlių ir našlaičių, likusių po didelei katastrofai anglių kasyklose Courriere, Prancuzijoje, iki šiol suplaukė aukų 6 milijonai frankų.

Siame mėnesij bus byla M. skolijos admiralų Nebogatovo, Grigorjevo ir Smirnovo ir kariškų laivų aficerių, kurie karėje pasidavė japonams. Aficeriams, sako, grėsia mirties bausmė.

Aukos.

Kankiniams.

Philadelphia, Pa. C.R.S.K. kasierius Theo. R. Dudas pri-

\$50,00

Buvo \$40,29

Viso labo \$90,29

A. † A.

Juzė Linonienė.

Passaic, N. J. 9 Berzelio pasimiro po ilgai ligai Juzė Linonienė (Lapinskiūtė, Ljudvinavo parap.), palikdama vyrą ir vaikučius dideliu nuoluime. Apgailistauja jos netik gimines, bet ir visi čionykščiai lietuviai, nes nabi šūinkė buvo visų mylima, neturėjo daug kumų ir kunučių, kaip daugelis moteriškių su kuriomis praleidžia laiką tuščiose kalbose ir apkalbėjimuose, bet vią laiką pašventė auklėjime savo vaikučių, kuriems stengėsi įkvėpti meilę tėvų kalbai, meilę papročių — meilę tėvynei, mylėjo apšvietimą, skaitė knygeles ir prigulėjo prie S. L. A. Lai buna už pavyzdį netik čionykščiams, bet ir visoms moterėlėms jos gyvenimas ir auklėjimas vaikelių lietuviškoje dvasioje.

Lai buna lengva jai šios šalies žemėlė!

Gulbinas.

Didelė Ekskursija.

PITTSSTON, PA. Draugystė šv. Juozupo ant HARVEY'S LAKE 3 dieną Liepos (July) 1906 metu. Dailiausioj vietoj delišvažiavimo ant šviežio oro. Treinai išeis nuo Pittston Junction ryte 7:35 minutes, iš Pittstono 7:40 m., Dorranceton 8:20 m., Luzerns 8:25 m. Vakare grįš atgal ant 7-nių. Taipgi muzykė bus pirmos kliaos. Užkviečiam visus lietuvius ir lietuvautes atsilankyti kaip iš Pittstono, taip ir iš kitų aplinkinių miestų.

KOMITETAS.

Ko mes reikalaujam?

Jeigu tauta nori laikyti augštas vietas ant svieto tai yra reikalingas susirišimas, energija ir pastovumas, kuris reiškia, kad kiekvienas iš mūsų turi padaryti savo dalį dėl to miero ir vaikus turi mokinti toje dvasioje. Mūsų pareiga yra suteikt gana maisto, kadangi tas yra pamatu stiprumo ir pajiegos; nėra nieko geresnio vartot kaip Trinerio Amerikoniškąjį Elikysrą iš Kartausiaus Vyno. Vartojant jį tuoj kaip tik koks organas pradeda nykti ir negal pildyt savo užduotės, mes galim pilnai užsitikėt ant Elikysro. Yra tai gamtiškas šeimynos vaistas kurio geradėjinga veikmė ant skilvio ir žarnų nebuvo perviršita nė vieno vaisto. Jis atnaujina kraują ir per jį visą kūną, jis pila naują gyvybę į raumenis, duoda maistą smegenims ir nervams. Yra tai pasekmės gerai suvirinto maisto. Atsitikimuose nesmagumo, stokos apetito arba silpnumo, Trinerio Amerikoniškasis Elikysras iš Kartausiaus Vyno yra vienatinis vaistas.

Gaunamas visose aptiekose arba pas pabrūną, Joseph Triner, 799 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Maurer's Rat-and Roach-Paste

privilioja sztuos vabalus savo kvapenu; jie ji eda ir tuojaus atimpa.
MAURER'S INSECT POWDER tikrai iznaikina blakes, skruodeles, muses, kandis. Parduodama tik bonkose. Aptiekose arba pas D. Maurer and Son, Philadelphia.

Antanas Staszauckas,

Lai kan pulkioje vietoje Salūnų, užlaikan skaniausius gerimus ir kvepenčius Cigarus. Lietuviai nepamirskite atsilankyti pas savo viengentį.
No. 2 Cor. Nesbitt ir Broadway st. EAST PLYMOUTH, PA.

„Vienybės“ redakcijos telephonas (PEOPLE'S telephone) 7145.

Lietuviškas advokatas,

Tamas Butkevychius iš Nanticoke, Pa. pabaigęs universitetą atidarė ofisus šiose vietose: 16 N. Franklin str. Wilkes-Barre, Pa. ir 3 Keyston Bldg Nanticoke, Pa. Lietuviai kurie turėsit kokį reikalą. kreipkitės pas savo tautietį Tamą Butkevychių.

Nerviszki Vyrai.

Vyrams reikalaujantiems pagalbos prisistatū kopija garsaus recepto dykal. Ne C. O. D. ne apgavingus vaistus, tikrai recepta. Perakaitykite szia pasarga ATNARGIAL.

Šzi pasarga yra vyrams sugriautos nervizkos sistemos, kurie per savo jaunystes klaidas ja papilde. Klausykite mano patarimo. Sustokite bande patentuotus apgavingus vaistus, elektrizkus dirzus, „specialistus“ ir kitus netikusius be vertes gydymus. Nuo dirzu nepagykite o nuolat vartodami vaistus sunaikysite plivo zlebczlojima, užnuodinsite visa sistema ir padarysite savo liga nelezgdoma.

Daug metu aaz kentejau savo jaunystes klaidas, nervizkuma, naktinius tekejimus, stoka vyrlezkumo, silpna atminty, stoka ambicijos, neramuma, gedinguma, strenu skaudėjima, viatiny nusilpima ir tt. kaip palkszas pirkau ir vartofau visokias patentuotas gydouleas ir viska ka tik izgirdes. Ant galo buyau priverstas važiuoti in Europa pagalbos jieszkot pas garsu daktara, kura mane ir izgydo.

To daktaro recepta, pagal kuri man vaistai buvo uzrasztyti, aaz ir dabar turiu pas save. Kaip tai sunku yra pagyti nuo tu ligu aaz zinau iz patyrimo, todėl aaz noriu ir kitus pagalbeti. Kas men apraszys savo liga, aaz jam pasulsiu užpezetytame lalezke to recepto kopija su patarimais dykal. Aaz jau gavau szimtus lalezku iz viau szios szalles kraaszty nuo vyrų, kurie raazo kad imdami vaistus pagal szy recepta visiskai pagijo, taip kaip ir aaz.

Recepta uzrasztyti atiprus bet nevodingi vaistai ir receptas telp parasztytas kad vaistus galma gauti kiekvienoje geroje aptiekoje už mažus pinigus. Gave recepta, jel nenoresite patys eiti in aptieka užateliuot vaistus, tai paraszkykite man, o aaz jums juos czia Chicagoje pasirupinsiu ir prisulsiu. Aaz nosunczu C. O. D. kad izsvilotti nuo jus pinigus, arba parduoti jums vaistus, kuriu jus nenorite. Jeigu patemysite mane kame nore neteleingu, galite tai pagareyti szitime parzitime laikrasztyje.

Šzi pasarga gal nebus daugiau garsinama, taiti raszkykite man szilandien, o gausite to recepto kopija ir reikalingus patarimus dykal tuojau. Szj pasulijima aaz galiu atikti be jokiu jums kasztu.

Adresuokite:

C. Beutson, P. B. Box 655, Chicago, Ill.

ADRESAI

CENTRALISKŲ VIRŠININKŲ „TĖVYNĖS MYLĖTOJŲ“ DRAUGYSTĖS.

Prezidentas — M. Paltanavyčius, 52 B. st., So. Boston, Mass.

Sekretorius — A. Ramanauckas, 592 Grand ave. Chicago, Ill.

Kasierius — L. M. Kazunas, 107 S. Main st. Shenandoah, Pa.

Knygius — J. Simanavyčius, 331 Barnes st. Plymouth, Pa.

Literatiškas Komitetas:

J. Baltrušaitis, 224 E. Main st. Plymouth, Pa.

F. Matulaitis, 224 E. Main st. Plymouth, Pa.

V. Szliakys, 119 E. Centre st. Shenandoah, Pa.